

i Stand og standse en Strid, som kun er til Glæde for Guds Fjender.“

Mads Vestrup iagttog ham igen mistænksomt. Hvad var dette her? Han begyndte at forstaa, at den unge Præst og Folketingsmand ikke var kommen i eget Ærende alene, og han vidste, at Pastor Gaardbo allerede spillede en vis Rolle i Hovedstaden, ikke saa meget i Rigsdagen som i Byens kirkelige Krese, der blandt andet havde betroet ham Ledelsen af en Ungdomsforening, den saakaldte „Korshær“.

Han lod dog som ingenting og forholdt sig afventende. Og nu meddelte Johannes Gaardbo, at han den foregaaende Dag havde haft en Samtale med Biskop Abel.

„Biskoppen kom ved den Lejlighed ogsaa til at tale om Dem. Jeg sagde ham nemlig, at jeg havde overværet et Par af Deres Møder, og fortalte desuden om vort tidligere Sammenstød. Da jeg gik fra ham, sagde Biskoppen, at jeg for min egen Skyld skulde gaa til Dem og forklare Dem Grunden til Misforstaaelsen, og han bad mig da med det samme sige Dem, at han kun tænkte godt om Dem og gerne engang vilde tale med Dem.“

„Med mig? . . . Vil Biskoppen tale med mig?“

„Ja, han ytrede det Ønske.“

„Hvad vil Biskoppen tale med *mig* om?“

„Det veed jeg ikke. Det vil sige, jeg har jo nok en Formodning,“ sagde Johannes Gaardbo og rejste sig. „Men den kan maaske være ganske forkert, saa jeg vil helst holde den for mig selv. — De vil kunne træffe Biskoppen iovermorgen Eftermiddag Klokken Et. Blot De siger Deres Navn til Portnersken, vil De straks blive ført ind. Og jeg kan forsikre Dem, at De vil ikke møde andet end Velvilje hos den gamle Mand. Der er i ham kun kærlig Forstaaelse og Hjælpsomhed.“

Længe efter, at Mads Vestrup var bleven alene, sad han henfalden i Grublerier. Mørket vældede ind, men han havde ikke tændt Lys, havde overhovedet ikke rørt sig, siden han fulgte sin Gæst til Døren. Paa Bordet laa hans Brev til Hjemmet ufuldendt.

Han sad der og rugede over den Tanke, at det var selve den